

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 5/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. apríla 2018 v pléne zloženom z predsedníčky Ivetty Macejkovej a zo sudcov Jany Baricovej, Petra Brňáka, Miroslava Duriša, Ľudmily Gajdošíkovej, Sergeja Kohuta, Jany Laššákovej, Milana Ľalíka, Mojmíra Mamojku, Ladislava Orosza (sudca spravodajca) a Rudolfa Tkáčika predbežne prerokoval návrh prezidenta Slovenskej republiky na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade § 5 ods. 1 prvej vety a § 14 ods. 3 tretej vety zákona č. 250/2012 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii a čl. 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a takto

r o z h o d o l :

1. Návrh prezidenta Slovenskej republiky **p r i j í m a** na ďalšie konanie.
2. Návrhu prezidenta Slovenskej republiky na pozastavenie účinnosti § 5 ods. 1 prvej vety a § 14 ods. 3 tretej vety zákona č. 250/2012 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov **n e v y h o v u j e**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 16. októbra 2017 doručený návrh prezidenta Slovenskej republiky (ďalej aj „prezident“ alebo aj „navrhovateľ“) na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o súlade § 5 ods. 1 prvej vety a § 14 ods. 3 tretej vety zákona č. 250/2012 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o regulácii v sieťových odvetviach“) s čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii a čl. 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

Prezident v úvodnej časti svojho návrhu uvádza, že napadnuté znenie § 5 ods. 1 prvej vety zákona o regulácii v sieťových odvetviach je dôsledkom novelizácie vykonanej zákonom č. 164/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 250/2012 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 164/2017 Z. z.“) a poukazuje v tejto súvislosti na príslušnú časť dôvodovej správy k napadnutej novelizácii zákona o regulácii v sieťových odvetviach, v ktorej sa k zmene napadnutého ustanovenia uvádza:

„Mení sa spôsob kreovania predsedu úradu. Podľa účinnej právnej úpravy predsedu vymenúva a odvoláva prezident Slovenskej republiky na návrh vlády Slovenskej republiky. Navrhuje sa, aby predsedu menovala do funkcie vláda Slovenskej republiky. Tento krok reflektuje reálnu zodpovednosť vlády Slovenskej republiky v oblasti regulácie sieťových odvetví, pričom v kontexte ďalších zmien nezávislosť úradu zostáva nedotknutá. Plnú zodpovednosť za energetickú politiku v Slovenskej republike nesie vláda Slovenskej republiky, právomoci prezidenta sú v tejto oblasti veľmi obmedzené. Preto je náležité a logické, aby bola právomoc menovať a odvolávať predsedu úradu priznaná vláde Slovenskej republiky.“

Prezident napáda aj § 14 ods. 3 tretiu vetu zákona o regulácii v sieťových odvetviach. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že pred novelizáciou vykonanou zákonom č. 164/2017

Z. z. pozostával § 14 ods. 3 zákona o regulácii v sieťových odvetviach z dvoch viet, ktoré zneli:

„Účastníkom cenového konania je regulovaný subjekt, ktorý predložil návrh ceny. Ak sa začalo cenové konanie na podnet úradu, je účastníkom konania regulovaný subjekt, ktorého má úrad v úmysle cenovo regulovať.“

Novelizáciou vykonanou zákonom č. 164/2017 Z. z. bol § 14 ods. 3 zákona o regulácii v sieťových odvetviach doplnený o tretiu vetu, ktorú prezident napáda. Tretia veta § 14 ods. 3 označeného zákona znie:

„Účastníkom cenového konania je aj ministerstvo, ak ide o cenové konanie podľa § 11 ods. 1 písm. d), § 11 ods. 1 písm. e) pre prevádzkovateľa regionálnej distribučnej sústavy, § 11 ods. 2 písm. c) a § 11 ods. 2 písm. d) pre prevádzkovateľa distribučnej siete, do ktorej je pripojených viac ako 100 000 odberných miest, alebo Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, ak ide o cenové konanie podľa § 11 ods. 4 písm. a) až c).“

Prezident zdôrazňuje, že zákon o regulácii v sieťových odvetviach je nepochybne právnym nástrojom, prostredníctvom ktorého bola implementovaná smernica Európskeho parlamentu a Rady 2009/72/ES z 13. júla 2009 o spoločných pravidlách pre vnútorný trh s elektrinou, ktorou sa zrušuje smernica 2003/54/ES (ďalej aj „smernica 2009/72/ES“) a smernica Európskeho parlamentu a Rady 2009/73/ES z 13. júla 2009 o spoločných pravidlách pre vnútorný trh so zemným plynom, ktorou sa zrušuje smernica 2003/55/ES (ďalej aj „smernica 2009/73/ES“).

Poukazujúc na odôvodnenia príslušných ustanovení smernice 2009/72/ES a smernice 2009/73/ES a judikatúru Súdneho dvora Európskej únie prezident argumentuje, že zásada nezávislosti národných regulačných orgánov, ku ktorým patrí aj Úrad pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len „úrad“), je v spoločnom právnom rámci mimoriadne významná, keďže *„zriadením nezávislých regulačných orgánov sa má totiž zabezpečiť, aby vznikol skutočný vnútorný trh, v rámci ktorého sa dbá o otvorenie trhu a o spravodlivú hospodársku súťaž. V tomto zmysle sú členské štáty výslovne povinné zabezpečiť nezávislosť ich národných regulačných orgánov. Prejavom tejto nezávislosti je v neposlednom rade aj*

to, že národné regulačné orgány síce môžu byť pod dohľadom, ale v súvislosti s plnením svojich úloh nesmú prijímať pokyny od iného orgánu a pozastaviť výkon ich rozhodnutí alebo zrušiť ich rozhodnutia môžu výlučne príslušné odvolacie orgány na základe konkrétneho opravného prostriedku.“.

Napadnuté ustanovenia zákona o regulácii v sieťových odvetviach podľa prezidenta nielenže neposilňujú nezávislosť úradu, ale naopak dávajú vláde Slovenskej republiky (ďalej len „vláda“) „kompetenciu, ktorá je základom nezávislosti predsedu úradu a teda aj úradu ako takého na aktuálnej vláde. Prijatá zmena je preto v rozpore s cieľom citovaných smerníc, ktoré sledujú ďalšie posilnenie nezávislosti národného regulačného orgánu, a to hlavne od vlády členského štátu... Už právny stav pred novelou... nedokázal zabrániť tomu, aby úrad pod nátlakom vlády v roku 2017 zrušil svoje pôvodné rozhodnutia a nahradil ich rozhodnutiami podľa politickej vôle vlády. Takýto spôsob nápravy rozhodnutí úradu je v priamom rozpore s harmonizačnými pravidlami obsiahnutými v smernici 2009/72/ES resp. smernici 2009/73/ES, ktoré pripúšťajú pozastavenie výkonu rozhodnutí alebo ich zrušenie výlučne príslušnými odvolacími (súdny)mi orgánmi na základe konkrétneho opravného prostriedku, ako aj s judikatúrou Súdného dvora... (rozsudok z 29. októbra 2009, C-474/08, Komisia proti Belgickému kráľovstvu...).“.

Skutočnosť, že Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky a Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky sú účastníkmi vybraných cenových konaní v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o regulácii v sieťových odvetviach, predstavuje podľa prezidenta zjavný konflikt so smernicou 2009/72/ES a smernicou 2009/73/ES, smernicami, ktoré „požadujú od členských štátov, aby regulačný orgán pri prijímaní rozhodnutí vo všetkých relevantných regulačných záležitostiach bol nezávislý od vlády, ako aj od akýchkoľvek iných verejných alebo súkromných záujmov“.

Prezident pripomína, že zákon o regulácii v sieťových odvetviach sa po novelizácii vykonanej „zákonom č. 164/2017 Z. z. vracia v oblasti účasti v cenových konaniach časti týkajúcej sa účasti v cenových konaniach k právnej úprave pred prijatím zákona č. 250/2012 Z. z., ktorým bolo účastníctvo ministerstiev v cenových konaniach vypustené

práve z dôvodu transpozície smerníc tzv. tretieho energetického balíčka“. V tejto súvislosti prezident zdôrazňuje, že „Opätovné zavedenie účasti ministerstiev v cenových konaniach je teda návratom do stavu, ktorý bol už v minulosti samotným zákonodarcom vyhodnotený ako nesúladný s právom Európskej únie.“.

Podľa prezidenta unesenie zodpovednosti vlády za energetickú politiku *„nemôže byť na úkor skutočného vnútorného trhu, v rámci ktorého sa dbá o jeho otvorenie a o spravodlivú hospodársku súťaž“.* Vzhľadom na to, že kompetencia vlády vymenúvať a odvolávať predsedu úradu a účasti ministerstiev v cenových konaniach by mohli viesť k oslabeniu hodnôt, na ktorých spočíva vnútorný trh Európskej únie, prezident považuje napadnuté ustanovenia zákona o regulácii v sieťových odvetviach za nesprávnu implementáciu už označených smerníc.

K namietanému nesúladu napadnutej právnej úpravy zákona o regulácii v sieťových odvetviach s čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii v spojení s čl. 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie prezident argumentuje, že povinnosť riadnej implementácie smerníc vyplýva z kombinácie čl. 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ktorý požaduje od členského štátu dosiahnutie cieľa predpokladaného smernicou a čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii, podľa ktorého majú členské štáty prijať všetky opatrenia potrebné na plnenie záväzkov vyplývajúcich z členstva v Európskej únii. Vychádzajúc z predpokladu, že napadnuté ustanovenia zákona o regulácii v sieťových odvetviach predstavujú nesprávnu implementáciu smernice 2009/72/ES a smernice 2009/73/ES, prezident zastáva názor, že sú zároveň v rozpore aj s čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii v spojení s čl. 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Pre vyslovenie porušenia označených ustanovení Zmluvy o Európskej únii a Zmluvy o fungovaní Európskej únie je podľa prezidenta nevyhnutné najprv vysloviť rozpor napadnutých ustanovení zákona o regulácii v sieťových odvetviach so smernicou 2009/72/ES a smernicou 2009/73/ES, pričom ústavný súd má v tejto súvislosti *„možnosť obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie s prejudiciálnou otázkou smerujúcou k získaniu výkladu uvedených smerníc tak, ako to sám pripustil napríklad v náleze sp. zn. PL. ÚS 3/09 z 26. januára 2011“.*

Nesúlاد napadnutých ustanovení zákona o regulácii v sieťových odvetviach s čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy prezident odôvodňuje tým, že Zmluva o Európskej únii a Zmluva o fungovaní Európskej únie predstavujú medzinárodné zmluvy podľa čl. 1 ods. 2 ústavy, pričom ak napadnuté ustanovenia tohto zákona nie sú v súlade s plnením záväzkov podľa označených zmlúv, potom nie sú v súlade ani s čl. 1 ods. 2 ústavy.

S odkazom na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu a apelujúc na princíp nezávislosti a nestrannosti úradu vyplývajúci explicitne z § 4 ods. 2 zákona o regulácii v sieťových odvetviach, ktorý zahŕňa aj zákaz pre všetky orgány verejnej moci ovplyvňovať úrad pri výkone jeho pôsobnosti, prezident tvrdí, že napadnuté ustanovenia citovaného zákona odporujú aj čl. 1 ods. 1 ústavy, keďže ide o zjavný regres demokratického a právneho štátu. Vo vyspelej demokratickej spoločnosti nemožno *„rezignovať na požiadavku právnej a politickej kultúry. Treba ju neustále zvyšovať rešpektovaním aj tých pravidiel, ktoré nie sú v ústave napísané výslovne, ale iba medzi riadkami, no majú byť v kultivovanom prostredí samozrejmosťou. Napadnuté ustanovenia však vychádzajú z presne opačného prístupu.“*

V súlade s čl. 125 ods. 2 ústavy v spojení s § 38 ods. 1 a 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prezident zároveň navrhol aj pozastavenie účinnosti napadnutých ustanovení zákona o regulácii v sieťových odvetviach s odôvodnením, že ich prijatím hrozí značná hospodárska škoda, keďže *„sa môže stať základom pre začatie konania pre porušenie zmluvy podľa čl. 258 a čl. 260 Zmluvy o fungovaní EÚ, ktoré by mohlo následne vyústiť aj do uloženia značných finančných sankcií“*.

Na základe uvedenej argumentácie prezident navrhuje, aby ústavný súd prijal jeho návrh na ďalšie konanie a zároveň pozastavil účinnosť § 5 ods. 1 prvej vety a § 14 ods. 3 tretej vety zákona o regulácii v sieťových odvetviach a následne vydal nález, ktorým vysloví, že § 5 ods. 1 prvá veta a § 14 ods. 3 tretia veta zákona o regulácii v sieťových

odvetviach nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii a s čl. 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

II.

II.1 K prijatiu návrhu prezidenta na ďalšie konanie

Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy rozhoduje ústavný súd o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

Podľa čl. 130 ods. 1 písm. b) ústavy a podľa § 18 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd začne konanie, ak návrh podá prezident Slovenskej republiky.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 37 ods. 3 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať

a) označenie predpisu, ktorého nesúlad s právnym predpisom vyššej právnej sily sa namieta, s vyjadrením, či navrhovateľ napáda predpis v celom rozsahu alebo v jeho časti, prípadne v jednotlivom ustanovení,

b) označenie predpisu vyššej právnej sily, jeho časť alebo jednotlivé ustanovenie alebo označenie medzinárodnej zmluvy, jej časti, alebo jednotlivého ustanovenia, s ktorým napadnutý predpis nie je v súlade.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval návrh prezidenta a dospel k názoru, že návrh spĺňa náležitosti ustanovené v § 20 a § 37 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ako aj procesné podmienky, za ktorých ústavný súd môže vec prerokovať a rozhodnúť o nej.

Ústavný súd už vo veci PL. ÚS 10/2014 zdôraznil, že do rámca prieskumu ústavného súdu patria aj po pristúpení Slovenskej republiky k Európskej únii normy ústavného systému Slovenskej republiky. Ústavný súd však nemôže neprihliadať na dopad práva Európskej únie na tvorbu, aplikáciu a výklad vnútroštátneho práva v oblasti právnej úpravy, ktorej vznik, pôsobenie a účel majú svoj pôvod v práve Európskej únie (porovnaj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. Pl. ÚS 24/10, bod 25). Právo Európskej únie má nepochybne dopad na vnútroštátne právo v prípade, ak vnútroštátna úprava spadá do rámca pôsobnosti práva Európskej únie.

Zákonom o regulácii v sieťových odvetviach došlo k transpozícii tzv. 3. energetického balíčka, ktorého legislatívne podmienky boli obsiahnuté okrem iných v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2009/72/ES z 13. júla 2009 o spoločných pravidlách pre vnútorný trh s elektrinou, ktorou sa zrušuje smernica 2003/54/ES a smernici Európskeho parlamentu a Rady 2009/73/ES z 13. júla 2009 o spoločných pravidlách pre vnútorný trh so zemným plynom, ktorou sa zrušuje smernica 2003/55/ES. Zákon

o regulácii v sieťových odvetviach je teda implementačným nástrojom citovaných smerníc Európskej únie a spadá do rámca pôsobnosti práva Európskej únie.

K otázke referenčného rámca, ktorý vymedzuje rozsah výkonu právomoci ústavného súdu ustanovenej v čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy z pohľadu práva Európskej únie, sa ústavný súd už vyjadril vo viacerých konaniach, v ktorých dospel k záveru, že Zmluva o Európskej únii a Zmluva o fungovaní Európskej únie sú medzinárodnými zmluvami podľa čl. 7 ods. 5 ústavy a zároveň medzinárodnými zmluvami spĺňajúcimi kritériá ustanovené v čl. 125 ods. 1 ústavy (m. m. PL. ÚS 3/09, PL. ÚS 10/2014).

Ústavný súd v súlade s už uvedeným konštatuje, že návrh na začatie konania spĺňa náležitosti ustanovené v § 20 a § 37 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ako aj procesné podmienky, za ktorých môže vec prerokovať a rozhodnúť o nej.

Keďže ústavný súd súčasne nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by mohli viesť k odmietnutiu tohto návrhu, rozhodol o jeho prijatí na ďalšie konanie v súlade s § 25 ods. 1 a 3 zákona o ústavnom súde (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.2 K návrhu prezidenta na pozastavenie účinnosti napadnutých ustanovení zákona o regulácii v sieťových odvetviach

Prezident sa tiež domáha, aby ústavný súd podľa čl. 125 ods. 2 ústavy a § 38 ods. 2 zákona o ústavnom súde pozastavil až do rozhodnutia vo veci samej účinnosť napadnutých ustanovení zákona o regulácii v sieťových odvetviach.

Podľa čl. 125 ods. 2 ústavy ak ústavný súd prijme návrh na konanie podľa odseku 1, môže pozastaviť účinnosť napadnutých právnych predpisov, ich častí, prípadne niektorých ich ustanovení, ak ich ďalšie uplatňovanie môže ohroziť základné práva a slobody, ak hrozí značná hospodárska škoda alebo iný vážny nenapraviteľný následok.

Podľa § 38 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prijme návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 ústavy, môže uznesením pozastaviť účinnosť napadnutých právnych predpisov, ich častí, prípadne niektorých ich ustanovení, ak ich ďalšie uplatňovanie môže ohroziť základné práva alebo slobody alebo ľudské práva a základné slobody vyplývajúce z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak hrozí značná hospodárska škoda alebo iný vážny nenapraviteľný následok.

Podľa § 38 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže rozhodnúť o pozastavení účinnosti napadnutých právnych predpisov, ich častí, prípadne niektorých ich ustanovení aj na návrh účastníka konania. Návrh na pozastavenie účinnosti musí obsahovať konkretizáciu a spôsob ohrozenia základných práv alebo slobôd alebo skutočnosti, ktoré preukazujú, že hrozí značná hospodárska škoda alebo iný vážny nenapraviteľný následok. O tomto návrhu rozhodne ústavný súd bez zbytočného odkladu.

Prezident v súvislosti s návrhom na pozastavenie účinnosti napadnutých ustanovení zákona o regulácii v sieťových odvetviach zdôrazňuje, že v danom prípade hrozí značná hospodárska škoda, keďže „*Prijatie napadnutých ustanovení zákona č. 250/2012 Z. z. sa môže stať základom pre začatie konania pre porušenie zmluvy podľa čl. 258 a 260 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ktoré by mohlo vyústiť aj do uloženia značných finančných sankcií. Takejto hrozbe sa dá predísť len rozhodnutím ústavného súdu o pozastavení účinnosti napadnutých ustanovení zákona č. 250/2012 Z. z.*“.

V súvislosti s návrhom prezidenta na pozastavenie účinnosti napadnutých ustanovení zákona o regulácii v sieťových odvetviach ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že k uplatneniu svojej právomoci podľa čl. 125 ods. 2 ústavy pristupuje len v dostatočne odôvodnených prípadoch a pritom celkom výnimočne, t. j. keď sú spôsob ohrozenia označených základných práv a slobôd, resp. hrozba hospodárskej škody alebo iného nenapraviteľného následku v návrhu dostatočne konkretizované, pričom z okolností prípadu zjavne vyplýva, že ide o tvrdenie navrhovateľa, ktoré možno považovať za preukázané, a teda opodstatnené (PL. ÚS 13/09).

Pri rozhodovaní o pozastavení účinnosti napadnutých ustanovení právnych predpisov je žiaduce, aby ústavný súd zachoval primeranú rovnováhu medzi požiadavkou účinného a neodkladného (ale pritom výnimočného) opatrenia v prospech ochrany základných práv a slobôd alebo ochrany iného verejného záujmu vymedzeného v čl. 125 ods. 2 ústavy relevantného z hľadiska ochrany ústavnosti a požiadavkou primeraného rešpektovania autonómie zákonodarnej moci (okrem iného aj vzhľadom na ústavný princíp del'by moci) a z nej vyplývajúcej prezumpcie ústavnosti právnych predpisov (m. m. uznesenie ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 2/2016 z 2. marca 2016).

V načrtnutom kontexte je podľa názoru ústavného súdu dôležité, aby atribúty reálnosti, bezprostrednosti a konkrétnosti ohrozenia základných práv alebo slobôd či hrozby značnej hospodárskej škody alebo iného vážneho nenapraviteľného následku nadobudli takú intenzitu a závažnosť, ktorá v konkrétnom posudzovanom prípade odôvodní vstup ústavného súdu do (relatívne) autonómnej sféry pôsobnosti zákonodarcu pozastavením účinnosti právneho predpisu ešte pred meritórnym preskúmaním jeho súladu s ústavou, resp. inými referenčnými predpismi, a to v záujme zaistenia účinnej a efektívnej ochrany ústavnosti.

Z odôvodnenia predkladaného navrhovateľom možno vyvodit', že jeho hlavný argument pre pozastavenie účinnosti napadnutých ustanovení zákona o regulácii v sieťových odvetviach sa odvíja od tvrdenia, že napadnuté ustanovenia zákona o regulácii v sieťových odvetviach predstavujú nesprávnu implementáciu smernice 2009/72/ES a smernice 2009/73/ES, a preto hrozí začatie konania pre porušenie zmluvy podľa čl. 258 a čl. 260 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a prípadné uloženie značných finančných sankcií.

Ide o všeobecne a hypoteticky formulovaný argument, ktorý podľa názoru ústavného súdu nemôže postačovať na uplatnenie „výnimočnej“ právomoci ústavného súdu, a to aj (ale nielen) preto, že by mohol v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci významnou mierou prejudikovať konečné rozhodnutie ústavného súdu.

Aj napriek tomu, že návrh obsahuje argumentáciu, ktorú nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú, čo vyjadruje bod 1 výroku tohto uznesenia, opodstatnenosť argumentov obsiahnutých v návrhu bude potrebné starostlivo preskúmať v ďalšom štádiu konania a konečný výsledok rozhodnutia ústavného súdu nemožno v danej fáze konania (v rámci predbežného prerokovania) prejudikovať.

Ústavný súd preto návrhu prezidenta na pozastavenie účinnosti napadnutých ustanovení zákona o regulácii v sieťových odvetviach nevyhovet (bod 2 výroku tohto rozhodnutia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2018